

UZASADNIENIE

Pozwem, wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 7 września 2015 r. (k. 2-5 w zw. z k. 1), powódka (...) S.A. z siedzibą w W. zażądała zasądzenia na swoją rzecz od pozwanej J. G.:

- 1) kwoty 3.621,33 zł z ustawowymi odsetkami od tej kwoty, liczonymi za okres od dnia 14 lipca 2015 r. do dnia zapłaty,
- 2) zwrotu: kosztów sądowych w kwocie 46 zł, kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 600 zł i „innych kosztów” tj. „opłaty manipulacyjnej” w kwocie 0,46 zł.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 10 września 2015 r. (k. 6), referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie nakazał pozwanej, żeby w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu zaspokoila roszczenie w całości wraz z kosztami albo w tym terminie wniosła sprzeciw do sądu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty (k. 11), pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości.

Powódka ostatecznie zmieniła swe stanowisko tylko o tyle (k. 76-77rew.), że zażądała zasądzenia na jej rzecz od pozwanej zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 900 zł i kosztów opłaty skarbowej w kwocie 17 zł.

Pozwana swego stanowiska nie zmieniła.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 stycznia 2007 r., powódka (...) S.A. (ówczesnie działająca pod (...) Bank S.A., natomiast posługująca się marką mBank) z siedzibą w W., zawarła z pozwaną J. G. umowę o korzystanie z karty kredytowej (odpis umowy – k. 102-104).

Integralną częścią umowy był stosowany przez powoda wzorzec umowny „Regulamin kart kredytowych dla osób fizycznych”, zgodnie z którego treścią, w szczególności:

- na koniec każdego cyklu rozliczeniowego bank sporządza i przesyła kredytobiorcy miesięczny wyciąg zawierający szczegółowe informacje o operacjach dokonanych na rachunku karty (rozdział XII § 60 ust. 1 „Regulaminu...”),
- kredytobiorca zobowiązany jest dokonać spłaty kwoty nie mniejszej niż minimalna kwota spłaty podana na wyciągu (rozdział XII § 60 ust. 3 „Regulaminu...”),
- dodatkową formę spłaty kredytu stanowi nieodpłatna usługa (...) na raty”, przez którą bank umożliwia rozłożenie na równe miesięczne raty (od 3 do 60) kwoty spłaty kredytu zaciągniętego przez kredytobiorcę przy użyciu karty (rozdział XIII § 61 ust. 1 i 2 „Regulaminu...”),
- uruchomienie usługi (...) na raty” następuje przez wydanie przez kredytobiorcę dyspozycji (rozdział XIII § 61 ust. 3 „Regulaminu...”; kopia „Regulaminu...” – k. 136-160 w zw. z bezspornymi twierdzeniami powoda).

Według stanu na dzień 27 lutego 2015 r., suma niespłaconych przez pozwaną należności głównych wyniosła 3.358,29 zł. Odsetki od niespłaconych należności głównych, liczone za okres od dnia 28 lutego do dnia 13 lipca 2015 r. wyniosły 207,04 zł (w tym zakresie okoliczności bezsporne, wskazane twierdzeniami powoda – k. 4, niezaprzeczone przez pozwaną – k. 11).

Powyższy stan faktyczny ustalony został w oparciu o okoliczności bezsporne, a także na podstawie: odpisu umowy (k. 102-104) i kopii „Regulaminu...” (k. 136-160).

Sąd poczynił następującą ocenę materiału dowodowego:

Pozwana przyznała, że zawarła z powódkę umowę o korzystanie z karty kredytowej; co więcej, przyznała też, że doszło do „powstania zadłużenia”. Zarzuciła natomiast, że przyczyną powstania zadłużenia było „nieprecyzyjne naświetlenie sprawy przez przedstawiciela Banku w rozmowie telefonicznej” i wynikłe stąd „przekwalifikowanie na umowę pożyczki o stałej racie”, co zmieniło zasady i możliwości jej rozliczenia.

Twierdzenia te nie zostały jednak poparte jakimikolwiek dowodami, mimo zakresienia pozwanej stosownego terminu (k. 95 pkt 5).

Powódka natomiast, odwołując się do treści umowy stron, przekonująco wyjaśniła (k. 100), że doszło do uruchomienia usługi (...) na raty”. Usługa ta kreuje alternatywny, przewidziany w umowie stron sposób spłaty kredytu zaciągniętego przy użyciu karty (rozdział XIII § 61 ust. 1 i 2 „Regulaminu...”). Nie może być tu zatem mowy o „przekwalifikowaniu” na umowę innego rodzaju.

Wyjaśnienia powódki nie spotkały się z jakąkolwiek reakcją pozwanej.

W konsekwencji, brak dostatecznych przesłanek dowodowych do stwierdzenia, by powódka w jakikolwiek sposób wprowadziła pozwaną w błąd.

Niewymieniony wyżej materiał nie dostarczył danych co do nowych, istotnych w sprawie faktów.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie, choć nie w całości.

Podstawowym obowiązkiem pozwanej, wynikającym z umowy o korzystanie z karty kredytowej, jest obowiązek zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z umówionymi odsetkami w oznaczonych terminach spłaty (art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, t. jedn.: Dz. U. z 2015 r., poz. 128 ze zm., w zw. z art. 2 pkt 15ab) ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, t. jedn.: Dz. U. z 2014 r., poz. 873 ze zm.).

Strona powodowa należycie wykazała podstawy istnienia nieuiszczonej należności głównej na sumę 3.358,29 zł i odsetek za okres od dnia 28 lutego do dnia 13 lipca 2015 r. na sumę 207,04 zł. Powódka ma też prawo domagać się, zgodnie z żądaniem pozwu, odsetek od obydwu tych należności (art. 481 § 1 k.c.), z tym, że od sumy odsetek skapitalizowanych powódce przysługują dalsze odsetki dopiero za okres od dnia wytoczenia powództwa (art. 482 § 1 k.c.).

Nie znajduje tu zastosowania art. 482 § 2 k.c. Umowa o korzystanie z karty kredytowej, zgodnie z którą powstałe na bieżąco zobowiązania winny być spłacane w zasadzie najdalej w ciągu miesiąca, nie kreuje bowiem kredytu długoterminowego. Długoterminowa jest tu tylko umowa, na podstawie której zaciągany jest w istocie szereg krótkoterminowych kredytów.

Wyjaśnić nadto należy, że skoro powódka, korzystająca z usług zawodowego pełnomocnika, nie zmodyfikowała żądania pozwu, mimo rozróżnienia przez ustawodawcę od dnia 1 stycznia 2016 r. pojęć: odsetek ustawowych (art. 359 § 2 k.c.) i odsetek ustawowych za opóźnienie (art. 481 § 2 k.c.), to Sąd, związany granicami żądania pozwu, zasądzić może na rzecz powódki tylko odsetki ustawowe (do dnia 31 grudnia 2015 r. – art. 481 § 2 k.c. w poprzednim brzmieniu, a od dnia 1 stycznia 2016 r. – art. 359 § 2 k.c. w brzmieniu aktualnym).

Nie może zostać uwzględnione żądanie zasądzenia należności z tytułu „opłat i kosztów” w kwocie 56 zł (k. 3 pkt 3) z odsetkami.

Przeszkodę stanowi tu niedostateczna treść faktycznej podstawy powództwa.

Co istotne, podstawa ta sformułowana została przez profesjonalnego pełnomocnika, zatem powinna być interpretowana ściśle, zgodnie z jej brzmieniem, przy czym decydujące znaczenie ma tu wykładnia językowa (co do interpretacji treści, wytworzonych przez profesjonalnego pełnomocnika, odpowiednio: uzasadnienie postanowienia SN z dnia 9 stycznia 2014 r., V CZ 76/13, LEX nr 1424863).

Sąd jest związany granicami faktycznej podstawy powództwa (art. 321 § 1 k.p.c.).

W konsekwencji, Sąd nie może dostosowywać podstawy faktycznej do roszczenia określonego w pozwie. Podstawa faktyczna powództwa musi być jednoznacznie określona przez stronę dochodzącą roszczenia. Sąd nie może zaś również opierać się na domniemanej woli powoda (wyrok SN z dnia 11 grudnia 2008 r., II CSK 364/08, LEX nr 584727).

Żądanie pozwu określane jest nie tylko przez jego przedmiot, lecz również przez jego podstawę faktyczną. Niedopuszczalne jest zatem zasądzenie sumy pieniężnej, która wprawdzie mieści się w granicach kwotowych powództwa lecz z innej postawy faktycznej (wyrok SN z dnia 7 listopada 2007 r., II CSK 344/07, LEX nr 388844).

Konkretyzacja faktycznej podstawy powództwa nastąpić powinna w postaci twierdzeń (uzasadnienia) pozwu. Wykluczonym jest natomiast samodzielne identyfikowanie owej podstawy przez Sąd na podstawie materiału dowodowego, załączonego do pozwu, w tym wyciągów z rachunku bankowego. To powód powinien precyzyjnie wskazać, jakie konkretnie jednostkowe zdarzenie, działanie lub zaniechanie skutkuje powstaniem roszczenia o zapłatę konkretnej „opłaty” lub „prowizji”.

W świetle treści pozwu (zwłaszcza jego uzasadnienia) nie jest natomiast jasne, jakich dokładnie „opłat” lub „kosztów” powódka dochodzi.

Konsekwentnie, nie można też określić, czy konkretna „opłata” lub „prowizja” znajduje dostateczne oparcie w konkretnym, ważnym i skutecznym postanowieniu umowy. Niejasność i niedostateczność twierdzeń pozwu i załączonego materiału w tym zakresie uniemożliwia ocenę, czy zastrzeżenie w umowie obowiązku uiszczenia konkretnej „opłaty” lub „prowizji” było w ogóle dopuszczalne.

Niepełność i niedostateczność faktycznej podstawy powództwa nie stanowi braku formalnego, ani – jak już wyjaśniono – nie podlega uzupełnieniu, w tym w drodze domysłów Sądu, tylko prowadzi do oddalenia powództwa w omawianej części. W tym więc zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

Koszty procesu poniesione przez powódkę wynoszą 663 zł i obejmują (art. 98 § 3 w zw. z art. 99 k.p.c.):

- opłatę od pozwu, w kwocie 46 zł (k. 1),
- wynagrodzenie jednego radcy prawnego, będącego pełnomocnikiem powódki, w kwocie 600 zł (ze względu na datę wszczęcia postępowania stosuje się tu jeszcze § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, t. jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 490 – a to ze względu na wyraźną dyspozycję § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz. U. z 2015 r., poz. 1804),
- wydatek jednego tylko radcy prawnego, w postaci opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, w kwocie 17 zł (k. 93).

Nie mieści się natomiast w granicach hipotezy art. 98 § 3 w zw. z art. 99 k.p.c. wskazana przez powódkę „opłata manipulacyjna” w kwocie 0,46 zł. W szczególności, wbrew nieznajdującym podstawy prawnej sugestiom strony powodowej, „opłata manipulacyjna” nie podlega „doliczeniu do opłaty sądowej”.

Wymienione wcześniej koszty powinny zostać zwrócone powódkę przez pozwaną, lecz w części, stosownej do zakresu w jakim powództwo zostało uwzględnione (art. 100 zd. 1 k.p.c.), tj. w ok. 98,5%. Odpowiada to kwocie 653 zł.

Wobec powyższego, Sąd orzekł jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

(...)